movemento dos focolares

PALABRA DE VIDA

Novembro 2026

«Ánimo!: eu vencín ao mundo» (Jn 16, 33).

Admitámolo: no panorama histórico en que vivimos e do que recibimos noticias cada día máis alarmantes, esta Palabra parécenos case desentoada. En efecto, todo nos leva a desanimarnos, atrapados entre a inseguridade de situacións que nos superan e expectativas de rendemento que nos condicionan.

O Evanxeo de Juan fálanos precisamente nun marco similar, cos apóstolos ao redor de Xesús durante a última cea. Nesta escena sucédense dramaticamente a fraternidade e a traizón, a entrega privado e a escuridade do mal. Xesús fai un último discurso para preparalos á proba da paixón, pero asegúralles que volverá. El mesmo ponos en garda: no mundo poderán verse devastados por tormentas e desilusións, pero nel sempre atoparán paz e vida plena.

As súas palabras son unha promesa que dá esperanza:

«Ánimo!: eu vencín ao mundo».

Se as circunstancias externas e as nosas debilidades provócannos medo e sufrimento, Xesús invítanos a confiarnos a El, a recoñecer tamén hoxe os signos da súa presenza na nosa vida, para ter unha mirada nova sobre a realidade.

Escribe Chiara Lubich: «Se hai unha realidade misteriosa na nosa vida é a dor. […] E en moitos casos, quen teño ao lado e quérennos son incapaces de axudarnos a resolvelo; con todo, abonda con que alguén o comparta connosco, mesmo en silencio. Así o fixo Xesús: achegouse a cada home e a cada muller, ata compartir todo o noso. Máis aínda: cargou con todas as nosas dores e fíxose dor connosco, ata gritar: "Dios meu, Dios meu!, por que me abandonaches?" (Mt 27, 46). […] Cada dor física, moral ou espiritual lémbrame a El, é unha presenza súa, un rostro seu. Podo dicir: "Nesta dor ámote a ti, Xesús abandonado. Es ti quen vén a visitarme e fai seu a miña dor. E por iso quérote, abrázote!". Se ademais estamos atentos a amar, a responder á súa graza, a querer o que Dios quere de nós no momento seguinte, a vivir a nosa vida por El, experimentamos que, na maioría dos casos, a dor desaparece. E é así porque amar atrae os dons do Espírito: alegría, luz, paz»[1].

«Ánimo!: eu vencín ao mundo».

Mesmo nos momentos de escuridade, deixemos que sexa El mesmo en nós quen venza ao mal co ben, quen supere a tentación de pechar o corazón, quen se faga próximo dos irmáns e sírvalles con amor, tanto nas pequenas accións cotiás como no compromiso social a favor do ben común.

Tamén o amor recíproco na comunidade dá testemuño da proximidade do Señor e aléntanos. É a experiencia do mozo Javier, da República Dominicana:

---

[1] C. Lubich, Palabra de vida marzo de 2005: *Palabras de Vida/2 (1991-2006)* (ed. F. Ciardi), seguinte edición

«Estaba a visitar ao meu primo e decidín rubir a un muro do patio, pero véuseme abaixo e esmagoume a perna dereita. No hospital, díxenlles aos meus pais que non podía soportar a dor. O meu pai díxome con delicadeza: «É como compartir o sufrimento de Xesús: intenta abrazalo». Cando me espertei, deime conta de que a miña perna xa non estaba. Ao principio chorei moito, pero aos poucos sentín unha calma interior e confiei en que Deus tería un plan para min. Grazas ao amor e ao apoio dos mozos da nosa comunidade e doutras persoas de todo o mundo, agora teño unha prótese provisional, e dentro duns meses terei unha permanente. A vida en casa foi volvendo á normalidade. Axudo nas tarefas domésticas, estou preto da miña familia e puiden mesmo terminar as clases con moi boas notas. Todos –a miña familia, os meus amigos e o persoal do hospital– quedáronse impactados da calma e da actitude positiva que procurei manter».

Letizia Magri e o equipo da Palabra de Vida